

Στα... κρυφά έγινε τελικά, πολλές ημέρες... νωρίτερα από τον αρχικό προγραμματισμό, στις 27 Απριλίου αντί της 7 Μαΐου, η περιβόητη συνάθροιση ολίγων χρυσαυγιτών στο πομακοχώρι Γλαύκη της Ξάνθης, χωρίς φυσικά την αναμενόμενη επιτυχία που τα φασιστοειδή της ΧΑ ανέμεναν. Στόχος τους ήταν δήθεν «να συζητήσουν με τους Πομάκους και να τους αγκαλιάσουν σε μια μεγάλη αγκαλιά της Ελλάδος απλώνοντας τη γαλανόλευκη από πάνω».

Οι κάτοικοι των περιοχών αυτών, όπως καταθέτει και ο Μουσταφά Τσολάκ – ποιητής, δημοσιογράφος και μεταφραστής από την περιοχή- στο άρθρο που δημοσιεύουμε, ήταν και είναι τίμιοι άνθρωποι που πάλεψαν για την ελευθερία αυτής της χώρας. Δεν έχουν τίποτα να συζητήσουν με τους απόγονους των δωσίλογων, των γερμανοτσολιάδων. Και οι μισάνθρωποι δολοφόνοι, είναι ανεπιθύμητοι στα χωριά αυτά!

Τα «πομακοχώρια», το ελληνικό κράτος και η Αριστερά

Του **Μουσταφά Τσολάκ***

Ο προπάππους μου, Μεχμέτ Τσολάκ, στον εμφύλιο, συμμετείχε σαν αντάρτης στο Τάγμα Οθωμανών με επικεφαλής τον Καπετάν Κεμάλ (Μιχρί Μπελί) στα βουνά της Ροδόπης. Όπως και αρκετοί απ' το χωριό του, τη Σαρακηνή. Ένα χωριό, που το ελληνικό κράτος, το αποκαλεί «πομακοχώρι».

Το ίδιο το ελληνικό κράτος, το '48 άδειασε το χωριό αυτό, κατεβάζοντας τους κατοίκους του στην Κομοτηνή – προφανώς επειδή ήταν «φιλοσυμμοριτίες». Ως αποτέλεσμα, ο παππούς μου και τα μικρότερα του αδέρφια γεννήθηκαν στην Κομοτηνή. (Ο προπάππους μου ήταν απ' τους τυχερούς που γύρισαν. Πολλοί έχασαν τη ζωή τους στο βουνό ή αναγκάστηκαν να φύγουν στη Βουλγαρία με αποτέλεσμα να διαλύονται οικογένειες κλπ).

Τη μοίρα αυτών των χωριών στη συνέχεια την ξέρουν όλοι όσοι έχουν διαβάσει δύο βιβλία σύγχρονης ιστορίας της περιοχής.

Μπάρες (τελωνεία, δηλαδή μέσα στην ίδια τη χώρα), κρατική/αστυνομική τρομοκρατία, αποκλεισμοί, φτώχεια.

Οι νέοι, κυρίως μετά το '96 και τη κατάργηση της μπάρας, άρχισαν να εγκαταλείπουν αυτά τα χωριά. Πηγαίνανε να δουλέψουν στα καράβια, στις οικοδομές σε μεγάλες πόλεις, ή κατεβαίνανε στη Κομοτηνή (και Ξάνθη, αντίστοιχα).

Αλλά όσο και να θέλουν οι άνθρωποι αυτοί να αποφύγουν τη «μοίρα» τους, το ελληνικό κράτος δεν τους άφηνε.

Όταν στα τέλη της δεκαετίας του '80 και αρχές της δεκαετίας του '90 κορυφώθηκε το αίτημα αναγνώρισης της τουρκικής ταυτότητας από μειονοτικούς (αφού είχε προηγηθεί η απαγόρευση των συλλόγων που στο όνομα τους είχαν τη λέξη «τουρκικός-η» – απ' τον Υφ.Εξ. της εποχής Ιωάννη Καψή, χωρίς κανένα μα κανένα λόγο), το ελληνικό κράτος ξανάνοιξε το «πομακικό ζήτημα».

Βιβλία «πομακικών», ίδρυση συλλόγων Πομάκων με κρατικές (και παρακρατικές μέσω επιχειρηματιών) επιδοτήσεις, παρεμβάσεις στα πανηγύρια κλπ. Απ' την άλλη, όπως αναφέρει και ο εξαιρετος ερευνητής Τάσος Κωστόπουλος στο βιβλίο του «Το Μακεδονικό της Θράκης», ο Ι. Κάψης επιχείρησε να «ξεριζώσει» την τουρκική γλώσσα στα χωριά αυτά, λέγοντας στους κατοίκους, σε μια επίσκεψη του στον Εχίνο: «Αφού εσείς είστε Μουσουλμάνοι, γιατί να μαθαίνετε την τουρκική γλώσσα, να σας φέρουμε δασκάλους απ' την Σαουδική Αραβία».

Κάθε δράση, όμως, έχει και αντίδραση. Και η αντίδραση σε όλες αυτές τις πολιτικές που ασκήθηκαν –απ' τον εμφύλιο και μετά– ήταν η δημιουργία μιας έντονης τουρκικής συνείδησης σ' όλους αυτούς τους ανθρώπους, που ίσως και να μην υπήρχε παλιότερα.

Και αυτό, το ξαναλέω, έγινε εξ αιτίας των πολιτικών που ασκήθηκαν απ' το ελληνικό κράτος και όχι επειδή «το τουρκικό κράτος μοιράζει μαύρα χρήματα». (Και να είστε σίγουροι πως το ελληνικό κράτος έριξε πάρα πολλά χρήματα για να τους δημιουργήσει «αρχαία ελληνική» συνείδηση).

Αυτό αποδεικνύεται και στη κάλπη: Στις ευρωεκλογές του '14, το μειονοτικό Κόμμα Ισότητας-Ειρήνης-Φιλίας, που δεν έλεγε τίποτα άλλο παρά το «Είμαστε Τούρκοι», στα χωριά του Δήμου Μύκης (που το ελληνικό κράτος τα αποκαλεί «πομακοχώρια») πήρε 70,3%. Όπως επίσης και άλλοι που ψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ-ΚΚΕ-ΑντΑρΣυΑ-ΠΑΣΟΚ-Ποτάμι-ΝΔ, δηλώνουν Τούρκοι.

Αυτοί που δηλώνουν Πομάκοι είναι οι 1,2% που ψήφισαν ΑνΕλ και οι 0,5% που ψήφισαν ΧΑ.

Τα νούμερα αυτά, στη Ροδόπη είναι ακόμα πιο μεγάλα. Στα χωριά του Δήμου Αρριανών (που επίσης το ελληνικό κράτος τα αποκαλεί «πομακοχώρια») τα ποσοστά είναι: ΚΙΕΦ 90,1, ΧΑ 0,3, ΑνΕλ 0%.

Στο σημείο αυτό, η Αριστερά πρέπει να πάρει θέση χωρίς να πέσει στην ευκολία των συστημικών κομμάτων, λέγοντας πως όλοι αυτοί οι άνθρωποι (το 90+% της μειονότητας) «καθοδηγούνται απ' τη Τουρκία». Χωρίς να «σκουπίζει» τα προβλήματα και τα αιτήματα αυτών των ανθρώπων «κάτω απ' το χαλί».

Το δικαίωμα συλλογικού αυτοπροσδιορισμού (αντί να τους επιβάλλουμε τη ταυτότητα που θέλουμε εμείς), το δικαίωμα διαχείρισης των βουκουφίων τους απ' τους δικούς τους εκπροσώπους (και όχι απ' τα «βαλτά», «καλά παιδιά» του κράτους), το δικαίωμα της ποιοτικής εκπαίδευσης, δεν είναι «οι θέσεις του τουρκικού προξενείου για την απόσχιση (!!!) της Θράκης απ' την Ελλάδα», αλλά πρέπει να είναι η θέση της Αριστεράς και της χώρας για να κερδίσει τους μειονοτικούς και να τους κάνει να νιώσουν ίσοι και τίμιοι πολίτες της χώρας τους. Της χώρας για την οποία έχουν δώσει νεκρούς.

Και πρέπει οι αριστεροί να τολμήσουμε να κάνουμε αυτό το βήμα.

** Ο Μουσταφά Τσολάκ είναι ποιητής, δημοσιογράφος και μεταφραστής*